

l'Italia meridional contra les febres intermitents i recomenada contra les mossegades i picades dels animals verinosos. S'ordenava en beguda, am vi.

MATA-POLL.—*D. Staphysagria* L.—Esp., *Hierba piojera*; fr., *Herbe aux poux, aux pouilleux, à la pituite, pediculaire, Mort aux poux*, etc.—Menorca, Algendar, *Rodr. i Csta.*—Maig, etc.—Topicament, s'usa en la phtiriasi; pera matar els polls del cap, essent integra la pell, s'usa la polç i el decuit i també una pomada (polç mata-poll, 1; llart, 2; feu digerir en bany-maria, passeu amb expressió i separeu el posit, després de refredat; o bé polç, 1; cerat simple o llart, 24). També s'ha empleiat contra la ronya: en Roque, per exemple (*Dict. Dech.*), va tractar amb èxit sis cents ronyosos per medi del decuit de mata-poll (16 a 32 de polç per 100 d'aigua), a la qual hi afegia 20 centigrams d'opi). Alguns l'han aplicat en les dents corcades pera combatre l'odontalgia; però no se n'ha tret gran profit, i a més això resulta exposat. Quan se posa en una ferida, l'inflama i determina efectes toxics graves.

Les llevors, quan se masteguen, produeixen coissor i saliva, i, ingerides, un sentiment de constricció a la pharinge, vomits i diarrea; i quan la dosi és forta, l'irritació local és intensíssima i s' desenrotllen trastorns en el sistema nerviós capaços de produir la mort.

Se tracta, doncs, d'un remei perillós, qual ús no s pot aconsellar.

En les llevors se troben diferents alcaloides, la *delphina*, C²² H³⁵ Az O⁶, la *delphinoidina*, C⁴² H⁶⁸ Az² O⁷, la *delphisina*, C²⁷ H⁴⁶ Az² O⁴, i l'*estaphisagrina*, C²² H³³ Az O⁵; però és probable que ls són productes de transformació dels altres.

La *delphina* obra sobre la respiració, produint el ralentiment dels moviments respiratoris i la mort per asphyxia; sobre ls orguens circulatoris, determinant el ralentiment dels batecs del cor, abaixament de la pressió arterial i paro del cor en diastole; i sobre la medula espinal, provocant convulsions am paralysis i anesthesia generals, rapidament progressiva. Les malalties en que l'han proposat són nombroses, però pocs els afectes en que hagi sigut beneficiosa: en les palpitations de cor poc ha fet; en cambi, en les neuralgies de les extremitats inferiors, en Cayrade afirma que obra molt depressa i energicament. En Turbull va demostrar que era diuretica i en Soabeiran ha intentat utilisar aquesta propietat en la therapeutica de les hydropesies. Per fòra s'ha aplicat contra les mateixes malalties, i a més pera